

større Grad, end hidtil ofte har været Tilfældet, over sin egen Skæbne. Det har jo nemlig ikke været saaledes tidligere, at man har fulgt denne Praksis. Man har i Stedet for Gave givet Laan, som man i Regelen har gjort enten helt rentefri eller rentefri og afdragsfri en Tid, i hvert Fald med Lempelser i Betingelserne. Disse Laan ere givne mod meget forskellig Sikkerhed. Nogle ere givne uden nogen virkelig reel Sikkerhed. F. Eks. ere en Del Havnelaan givne saaledes, at man ikke har Sikkerhed for at modtage nogen Ydelse til Vederlag for Laanene udover det, at de skulle ydes, for saa vidt Havneindtægterne tilstrække. For andre Laan er der givet en kommunal Garanti. Denne Ordning har vist sig, synes det mig, at være meget uheldig for begge Parter af den Grund, at det for Staten som oftest er umuligt at overse, hvornaar disse Laan ville blive afviklede. Naar der, som jeg har nævnt, for en Del Havnens Vedkommende overhovedet ikke er stillet nogen reel Sikkerhed for Afdrag eller eventuelt Renter, saa er det umuligt at afgøre, hvornaar disse Beløb kunne ventes tilbagebetalte, og selv om der er stillet nogen Sikkerhed, f. Eks. en kommunal Garanti, vide vi saa vel, at der i mange Tilfælde vil være megen Ømskindethed hos Rigsdag og Regering overfor at gøre en saadan Garanti effektiv. Vi have da ogsaa ved en Række af de senere Aars Finanslove set det ene Andragende efter det andet marchere op om Forlængelse af Rentefriheden eller Afdragsfriheden eller Nedsættelse i den stipulerede Rente. Saa længe jeg har siddet i Rigsdagen, har det forekommet mig, at dette var en meget uheldig Form, og at det vilde være af Værdi for begge Parter, baade Laantageren og Laangiveren, om en Afvikling var mulig. Jeg forsøgte da at komme ind paa en saadan ved i Sommer at nedsætte en Kommission, der bestod af Kontorchef Hansen i Finansministeriet, Kontorchef Grøn i Ministeriet for offentlige Arbejder, Ekspeditionssekretær Nørgaard i Ministeriet for offentlige Arbejder og Ingeniør Hummel. Og efter at de have gennemgaaet Statskassens Fordringer af den Art, jeg her har betegnet, fik de den Op-gave at søge en Række af dem afviklede paa en Maade, som kunde siges at være forsvarlig for Statskassen, og hvorom der var Mulighed for at opnaa Enighed med de paagældende Institutioners Bestyrelser. I Kommissionsbetænkningen, som vil være ærede Medlemmer bekendt, har Kommissionen gjort Rede for sit Arbejde og for

hver enkelt af de foreslaaede Afviklinger. Som man vil se, er Kommissionen gaaet meget systematisk og meget omhyggeligt til Værks i hvert enkelt af de Forslag til Afvikling, der ere stilledede. De have taget samtlige de foreliggende Omstændigheder i Betragtning, baade Hensynet til Debitors Betalingsevne og til den Sikkerhed, der overhovedet er for Renter eller Afdrag, endelig ogsaa til de Lempelser i Retning af Renter og Afdrag, som man fra Lovgivningsmagtens og Regeringens Side allerede tidligere har tilstaaet. Der foreligger altsaa en saadan Indstilling fra Kommissionen, og denne har været saa heldig ved Forhandling med de enkelte Bestyrelser for de vedkommende Institutioner at faa deres Tilslutning til Afviklingen. Der foreligger altsaa Udtalelser fra disse Bestyrelser om, at de ere enige i, at deres Mellemværende med Statskassen afgøres paa det af Kommissionen indstillede Grundlag. Jeg indbragte saa et Forslag i Henhold til Kommissionens Betænkning i Folketinget, og det har der vundet Tilslutning fra alle Sider.

Jeg skal nu tillade mig at anbefale dette høje Ting ogsaa at give Forslaget sin Tilslutning. Som man vil se af Forslaget, drejer det sig om udestaaende Fordringer fra Statskassens Side til et Beløb af 1,900,056 Kr. 15 Ø., og dette Beløb tænkes afviklet ved en kontant Sum af 805,207 Kr. 28 Ø. Det kan ikke nægtes, at det er et meget betydeligt Afslag, der her er Tale om, men de 1,900,000 Kr., som ere opførte her, ere ikke nogen reel Værdi for Statskassen. Alene ved den Rente- og Afdragsfrihed, der paa Forhaand er givet de paagældende Institutioner, maa Værdien nedsættes med ca. 400,000 Kr., og naar Hensyn i øvrigt tages til Sikkerheden og Debitors Betalingsevne, er Værdien naturligvis endnu betydelig mindre. Om man i det lange Træk vil kunne opnaa mere ved at fastholde de gamle Betingelser end de 805,000 Kr., der nu tilbydes fra de paagældende Institutioner, er det umuligt at sige, men jeg tror i Virkeligheden, at Statskassen er bedst tjent med at gaa den Vej, der her foreslaas. — Der er gjort en positiv Indstilling om Afvikling af alle disse Laan med Undtagelse af et enkelt, nemlig det til Asaa Skibsbro, hvor Kommissionen ikke har taget positiv Stilling, men henstiller, om man skal modtage Tilbudet, da det kun er 3,000 Kr. som Afvikling af en Gæld paa 50,000 Kr. Men ganske vist er det en Gældsfordring, der ikke er noget værd. Jeg har medtaget